



## Arrest

nr. 133 827 van 26 november 2014  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X  
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 september 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2014 houdende een inreisverbod. De bestreden beslissingen werden op 13 augustus 2014 ter kennis gebracht aan de verzoekende partijen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 september 2013 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 9 oktober 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk.

Op diezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de verzoekende partijen.

Op 27 februari 2014 dienden de verzoekende partijen een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 1 augustus 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk.

Op diezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de verzoekende partijen.

Op 13 augustus 2014 betekent de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) ten aanzien van elk van de verzoekende partijen. Dit zijn thans de bestreden beslissingen.

## 2. Over de grond van de zaak

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 74/11.1 van de vreemdelingenwet, van artikel 3, punt 7 van de richtlijn 2008/115/EG *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur *juncto* artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt:

*“DAT TEN EERSTE verzoekers de schending aanvoeren van de aangevoerde middelen om reden dat de bestreden beslissingen (inreisverbod van 3 jaar) opgesteld zijn op 08/05/2014.*

*Deze beslissingen werden aan verzoekers ter kennis gebracht op 13/08/2014.*

*Op de akte van de kennisgevingen staat uitdrukkelijk vermeld dat aan betrokkenen de beslissingen van 01/08/2014 worden kennisgegeven, wijl in casu de bestreden beslissingen dateren van 08/05/2014 waardoor in casu de verkeerde beslissingen aan verzoekers ter kennis worden gebracht.*

*Deze aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond.*

*Verzoekers zullen bij de opvolging van de bestreden beslissingen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen dewelke een nefaste invloed zullen sorteren op een gunstige evolutie van de gezondheidstoestand van hun zoontje.*

*Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.*

*Dat het middel bijgevolg ernstig is en bijgevolg de bestreden beslissingen op basis van voormelde argumentatie dienen te worden vernietigd.*

*DAT TEN TWEDE verzoekers de schending van de aangevoerde middelen aanvoeren om reden dat de bestreden beslissingen (inreisverbod) stellen dat er wanneer aan de terugkeerverplichting niet werd voldaan het opgelegde inreisverbod van rechtswege een duur van 3 jaar heeft de welk het rechtstreekse gevolg is van het gegeven dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan eerder uitgevaardigde bevelen om het grondgebied te verlaten en derhalve nog steeds illegaal in het Rijk vertoeven.*

*De bijlage 13 Sexies is het rechtstreekse gevolg van de onontvankelijk verklaarde regularisatieprocedure ex art. 9ter vrw. waartegen al reeds een afzonderlijk schorsings- en annulatieberoep werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*

*Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).*

*Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.*

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Zoals in de feitenrelaas al reeds uiteengezet stelden verzoekers op 10/09/2013 een procedure ex art. 9ter vrw. .

Zij voegden aan hun initiële aanvraag art. 9ter vrw. een omstandig medisch attest vanwege Dr. YB dd. 03/09/2013 en medische attesten vanuit Armenië behept met een vertaling en legalisatie.

Zij voegden aan hun eerste aanvraag ex art. 9ter vrw. in totaal 16 medische bijlagen vanuit hun land van herkomst ten einde de medische gesteldheid van hun zoontje zo minutieus als mogelijk weer te geven.

Er werden bovendien tegelijkertijd diverse afspraken belegd bij specialisten.

Verzoekers hun zoontje wordt thans opgevolgd door arts deskundigen, zoals hier voren al reeds gemeld.

Uit het e-mail dd. 12/11/2013 vanwege Dr. EDG bleek dat verzoekers hun zoontje aan chronische leverinsufficiëntie met portale hypertensie en hypersplenisme lijdt waarvoor supportieve maatregelen noodzakelijk zouden zijn.

Gelet zijn sociale situatie leek het haar aangewezen om hem van in den beginne te laten opvolgen door een centrum waar pediatrische levertransplantatie beschikbaar is.

Verzoekers worden voorts doorwezen naar Prof. S in de UCL te Brussel. Het gegeven dat Dr. EDG besloten had om het zoontje van verzoekers te laten opvolgen door een centrum waar pediatrische levertransplantatie beschikbaar is, wees onstuitbaar op het zeer ernstig en levensbedreigend karakter van de aandoeningen.

Deze aanvraag werd op 09/10/2013 onontvankelijk verklaard en aan verzoekers ter kennis gebracht op 18/10/2013.

De arts adviseur stelde duidelijk in haar advies dd. 03/10/2013 dat blijken uit het standaard medisch getuigschrift dd. 03/09/2013 en de medische stukken dd. 29/04/2013; 24/12/2008 en 09/03/2011 dat de beschreven aandoeningen "aangeboren atresie van de galwegen" actueel geen risico zou impliceren voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekers hun zoontje.

Verzoekers stelden tegen deze beslissing een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Wegens hun wankelende financiële situatie waardoor zij de vereiste rolrechten niet konden voldoen en door een te late goedkeuring van hun Pro-Deo aanvraag door het BJB te Hasselt kon hun beroep niet op de rol worden geplaatst en aldus ook niet worden behandeld.

Verzoekers activeerden op 03/03/2014 een tweede aanvraag tot verblijf conform artikel 9ter vrw. op basis van het omstandig medisch attest vanwege Dr. Prof. ES dd. 14/02/2014 en 1 bijlage.

Uit deze medische stukken kon er worden afgeleid dat verzoeker hun zoontje o.a. aan chronische leverinsufficiëntie met portale hypertensie en hypersplenisme zou lijden.

Verwerende partij nam op 01/08/2014 wedermaal een beslissing tot niet ontvankelijkheid om reden dat de aangehaalde medische problematiek middels de aanvraag dd. 10/09/2013 ongewijzigd zou zijn t.a.v. de medische problematiek de welk werd aangekaart middels de aanvraag dd. 03/03/2014, quod certa non.

Ingevolge deze onontvankelijke beslissing werden er ook aan verzoekers bijlagen 13 Sexies uitgevaardigd.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is aan het administratief dossier en de actuele ernstige medische situatie van verzoekers hun zoontje en heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de concrete medische situatie van verzoekers hun zoontje i.h.b. de nieuwe medische aandoeningen rekening houdende met het gegeven dat door het opleggen van een inreisverbod art. 3 van het EVRM wordt geschonden, aangezien hun zoontje in geval van terugkeer geen levensnoodzakelijke medische behandelingen en opvolgingen meer zal kunnen bekomen in Armenië.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.).

Niettegenstaande voormelde elementen wordt er een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd met een inreisverbod met de maximale duur van 3 jaar met een summier weergave van een procedurele overzicht van verzoekers hun aanvragen tot verblijf ex art. 9ter vrw. .

De bestreden beslissingen kiest in casu aldus voor het meest ongunstige geval, en motiveert dit als volgt dat verzoekers al reeds een bevel hebben ontvangen om het grondgebied te verlaten en dat zij echter geen gevolg hebben gegeven aan dit bevel en derhalve nog altijd illegaal op het grondgebied verblijven.

De bestreden beslissingen verwijzen naar artikel 74/11, §1 tweede lid vrw. om haar beslissingen te motiveren waarin aan verwerende partij de mogelijkheid wordt geboden om - rekening houdende met de concrete omstandigheden eigen aan elke zaak - een inreisverbod op te leggen van maximaal 3 jaar.

*Dat verwerende partij echter een duurtijd oplegt van maximaal drie jaar, wordt niet specifiek gemotiveerd en lijkt het logische gevolg te zijn van het gegeven dat de terugkeerrichtlijn niet werd nageleefd door verzoekers.*

*De bestreden beslissingen lijken aan te nemen dat het opgelegde inreisverbod automatisch 3 jaar duurt telkens een vreemdeling geen gevolg geeft aan een eerder bevel.*

*Deze verkeerde interpretatie blijkt nog meer uit de wijze waarop de rechtsgrond zelf wordt geciteerd:*

*“In uitvoering van artikel 74/11 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar”.*

*Vermeldenswaardig is dat verwerende partij telkens in haar beslissingen het artikel parafraseert alsof er geen beoordelingsbevoegdheid is en er helemaal geen maximumtermijnen worden vermeld, maar dat automatisch en van rechtswege slechts één mogelijkheid bestaat nl. een termijn van 3 jaar.*

*Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissingen rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).*

*Door te stellen dat bij gebrek aan een termijn voor uitvoering van het bevel, steeds automatisch een inreisverbod van drie jaar moet worden opgelegd, voegt de bestreden beslissingen een voorwaarde toe aan artikel 74/11 vrw., minstens wordt deze bepaling van de wet geschonden.*

*Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:*

*“De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/1, eerste lid Vw.”.*

*De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013,247).*

*“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM”.*

*Verzoekers betogen m.a.w. dat de materiële motiveringsplicht is geschonden en dat de beslissing onzorgvuldig en onredelijk tot stand is gekomen omdat het inreisverbod gepaard gaat met een maximale termijn zonder dat dit verduidelijkt wordt. Er wordt een maximale termijn van drie jaar opgelegd zonder onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en zonder rekening te houden met het gegeven dat er in casu nieuwe medische elementen naar voren zijn gebracht inzake verzoekers hun zoontje.*

*Verzoekers verwijzen naar het Arrest nr. 119 120 van 19 februari 2014.*

*De aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond.*

*Verzoekers zullen bij de opvolging van de bestreden beslissingen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen dewelke een nefaste invloed zullen sorteren op een gunstige evolutie van hun zoontje hun gezondheidstoestand.*

*Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.*

*Dat het middel bijgevolg ernstig is.”*

In het eerste onderdeel van hun middel wijzen de verzoekende partijen op een misslag in de akte van kennisgeving in zoverre in de akte van kennisgeving wordt gesteld dat aan de betrokkene kennis wordt gegeven van de beslissing van 1 augustus 2014.

Lezing van de bijgevoegde inreisverboden en van de akten van kennisgeving maakt duidelijk dat er geen vergissing is in de akten van kennisgeving, doch eerder in de datum van de inreisverboden. Het is onmogelijk dat de inreisverboden dateren van 8 mei 2014 nu in de motivering van deze inreisverboden wordt verwezen naar de beslissing tot onontvankelijkheid van de medische regularisatieaanvraag van 1 augustus 2014. De betreffende inreisverboden kunnen dus ten vroegste genomen zijn op 1 augustus 2014. Aldus werden in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden niet de verkeerde beslissingen ter kennis gebracht. De Raad stelt vervolgens vast dat de verzoekende partijen geen

nadeel hebben ondervonden van deze vergissing. Ze hebben duidelijk de inreisverboden ontvangen en ze werden correct geïnformeerd omtrent enerzijds de mogelijkheden tot opschorting of opheffing van deze inreisverboden en anderzijds de beroepsmogelijkheden tegen deze inreisverboden. Tevens werd hun beroep tijdig ingediend. De verzoekende partijen hebben geen belang bij dit onderdeel van het middel.

In een tweede onderdeel van hun middel verwijzen zij naar artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en stellen zij enerzijds dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan hun zaak en anderzijds stellen zij dat er niet gemotiveerd wordt waarom er een maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*" § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."*

De verzoekende partijen verwijzen naar hun aanvraag om medische regularisatie en herhalen het middel dat zij naar aanleiding van hun beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, hebben uiteengezet.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, werd wel degelijk rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak en meer bepaald met de aanvraag om medische regularisatie. Zo wordt in de bestreden beslissingen gemotiveerd als volgt: *"Op 10.09.2013 dienden betrokkene een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter omwille van de gezondheidstoestand van zijn kind R. Op 09.10.2013 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd ter kennis gebracht op 18.10.2013 samen met een bevel om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied te verlaten. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel. Hij diende op 03.03.2014 een nieuwe aanvraag in overeenkomstig artikel 9ter. Deze aanvraag werd op 01.08.2014 onontvankelijk verklaard gezien de gezondheidstoestand van R ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag."*

In het kader van huidig beroep komt het niet aan de Raad toe om het middel gericht tegen een andere beslissing te onderzoeken. Een middel dat gericht is tegen een andere beslissing is niet ontvankelijk.

Evenmin kunnen de verzoekende partijen gevolgd worden waar ze stellen dat er niet wordt gemotiveerd waarom hen een termijn van drie jaar wordt opgelegd.

Zo wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

*"De maximumtermijn van 3 jaar wordt opgelegd gezien betrokkene na het betekenen van het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 09.10.2013 geen stappen ondernam om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten. Integendeel, betrokkene diende een tweede aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9ter Vreemdelingenwet. Hieruit blijkt dat betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen. Het lijkt er op dat hij met het indienen van opeenvolgende verblijfsprocedures de duur van zijn verblijf op het grondgebied tracht te verlengen en een terugkeer naar zijn land van herkomst probeert uit te stellen. Het is immers weinig waarschijnlijk dat betrokkene zijn terugkeer voorbereidt wanneer hij een nieuwe procedure indient die erop gericht is om een verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. Bijgevolg wordt aan betrokkene een inreisverbod met de maximumtermijn van 3 jaar opgelegd."*

Uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij wel degelijk van oordeel is dat er een maximumtermijn moet worden opgelegd. Dienaangaande blijkt dat zij dus wel degelijk gebruik heeft gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid en niet zomaar gehandeld heeft uit automatisme. De verwerende partij heeft wel degelijk rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partijen.

Met hun betoog maken de verzoekende partij noch een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, noch een schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 van het EVRM en te stellen dat er sprake is van een “*actuele medische ernstige situatie*” de verzoekende partijen een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maken, te meer nu de arts-adviseur bij advies *d.d.* 9 oktober 2013 heeft geoordeeld dat er geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst, zelfs indien aldaar geen behandeling beschikbaar is.

De verzoekende partijen hebben geen concrete gegevens aangebracht die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

#### Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU